

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

19 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Petru Ursache,

judecători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătoriei Ialoveni din 24 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2013, de către avocatul Rudenco Eduard, în numele inculpatei,

Chiriac Ana Feodor, născută la 22 ianuarie 1954,
originară și domiciliată în s. Malcoci, r-l Ialoveni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 02.03.2012-24.04.2013
2. în instanța de apel: 18.05.2013-26.11.2013
3. în instanța de recurs: 11.02.2014-19.03.2014

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 24 aprilie 2013, Chiriac Ana Feodor, a fost condamnată în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru femei.

2. Potrivit sentinței, Chiriac A.F., la 28 octombrie 2011, în jurul orei 16.00, aflându-se în ograda domiciliului său, în s. Malcoci, r-l Ialoveni, în urma unei certți cu soțul Chiriac Alexei, din motiv că ultimul nu a tăiat lemne de foc, având scopul provocării leziunilor corporale grave, l-a îmbrâncit care a căzut, după ce intenționat i-a aplicat mai multe lovituri cu o buturugă din lemn, în regiunea capului și altor părți a corpului, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 129-2036 din 21 decembrie 2011, vătămări corporale grave, care au legătură cauzală directă cu survenirea decesului. Ulterior, victimei Chiriac Alexei i s-a făcut rău, a fost internat la CNȘPMU mun. Chișinău, unde a decedat peste câteva zile.

Acțiunile lui, Chiriac A.F., au fost calificate în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal – *violență în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință și care a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau sănătății, și a provocat moartea victimei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Rudenco Eduard, în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui Chiriac A.F. să-i fie stabilită pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal. În motivarea apelului, a invocat, că sunt suficiente motive importante pentru a condamna inculpata, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și anume: nu are antecedente penale, este văduvă și are la întreținere 2 copii minori a fiicei decedate, vina a recunoscut-o și se căiește sincer.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2013, a fost respins apelul și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond la adoptarea sentinței a luat în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatei, comportamentul ei în cadrul urmăririi penale și ședinței de judecată.

Reieșind din art. 16 alin. (5) Cod penal, instanța de apel a notat, că infracțiunea săvârșită de inculpată, se clasifică ca infracțiune deosebit de gravă, iar potrivit art. 90 alin. (4) Cod penal, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică, persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave.

Astfel, instanța de apel a constatat, că la stabilirea pedepsei inculpatei, prima instanță întemeiat nu a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, ce reglementează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, acordând deplină eficiență dispozițiilor art. 7, 61, 75 Cod penal.

6. Hotărârile adoptate pe caz, sînt atacate cu recurs ordinar, de către avocatul Rudenco Eduard, în numele inculpatei, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită pedeapsă neprivativă de libertate lui Chiriac A.F., cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal. În motivarea recursului său apărătorul invocă, că instanța de apel nu a luat în considerație motivele invocate în apel, fără a se pronunța asupra circumstanțelor atenuante, care sînt și circumstanțe excepționale, ce au dus la săvârșirea infracțiunii și anume: recunoașterea vinovăției, vîrsta înaintată, aflarea la întreținerea inculpatei a doi copii minori, rămași după decesul fiicei sale, starea de spirit a inculpatei, avînd în vedere maltratarea și înjosirea de fostul soț, care făcea abuz de alcool și nu lucra. Mai consideră, că instanța de apel neaplicînd prevederile art. 79 Cod penal și nestabilind o pedeapsă neprivativă de libertate nu a oferit inculpatei posibilitatea de a se corecta.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Autorul recursului, indică ca temei de casare pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, semnalînd temeiul - *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*. Totodată, Colegiul atestă reieșind din textul recursului, că este semnalat și temeiul pentru recurs prevăzut în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Din conținutul recursului rezultă, că autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar critică aceste hotărîri numai referitor la neaplicarea față de Chiriac A. F. a prevederilor art. 79 Cod penal, fără a ține cont de multitudinea de circumstanțe atenuante și excepționale, prezente în speță în viziunea sa.

Însă, Colegiului penal, consideră că aceste temeiuri de casare nu și-au găsit confirmarea, iar instanța de apel și-a motivat decizia sa, în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la respingerea apelului, ca nefondat.

Instanța de recurs reține, că obiectul discuției în instanța de apel a fost posibilitatea aplicării condamnării cu suspendare condiționată a pedepsei, ținînd cont de toate circumstanțele prezente și invocate de partea apărării.

Prin urmare, Colegiul constată, că infracțiunea săvîrșită de către inculpată, este prevăzută de art. 201¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal și care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

Potrivit art. 16 alin. (5) Cod penal, infracțiunile săvîrșite cu intenție pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen ce depășește 12 ani, se consideră infracțiuni deosebit de grave.

Prin urmare, conform art. 90 alin. (4) Cod penal, persoanelor care au săvîrșit infracțiuni deosebit de grave, și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.

Astfel, Colegiul statuează că atît instanța de fond, cît și cea de apel, întemeiat nu au aplicat în privința inculpatei prevederile art. 90 Cod penal, ce stabilesc condițiile de condamnare cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

Din textele hotărîrilor contestate și materialele cauzei, instanța de recurs remarcă, că la stabilirea pedepsei inculpatei, s-a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, persoana inculpatei, caracteristica pozitivă a acesteia, lipsa antecedentelor penale, faptul că are la întreținere 2 copii minori, însă sunt prezente și alte circumstanțe precum, infracțiunea săvîrșită este deosebit de gravă, inculpata la etapa urmăririi penale nu a recunoscut vina, nu a acordat

rapid ajutorul necesar victimei, care era în stare gravă, iar ambulanța a chemat-o abia a doua zi.

Analizând toate circumstanțele prezente în speța dată, Colegiul penal consideră întemeiată concluzia primei instanțe, susținută just și cea de apel, privind aplicarea în privința inculpatei, ca pedeapsă a termenului minim cu închisoare prevăzută de sancțiunea art. 201¹ alin. (3) Cod penal, deoarece o altă pedeapsă neprivativă de libertate, nu este prevăzută de această normă.

Referitor la argumentul recurentului, precum că instanța de apel a ignorat circumstanțele excepționale, prezente în viziunea sa, în cauza dată, ce ar permite aplicarea unei pedepse mai blânde inculpatei, decît cea prevăzută de lege, conform art. 79 Cod penal, instanța de recurs menționează, că reieșind din procesul verbal al ședinței de judecată (f.d. 106), partea apărării în cadrul examinării cauzei în instanța de fond, a solicitat aplicarea în privința inculpatei a prevederilor art. 90 Cod penal. Ulterior, în apelul declarat de către apărătorul inculpatei, de asemenea a fost solicitată condamnarea condiționată a executării pedepsei, luînd în considerație circumstanțele atenuante, ce a și fost obiectul discuției în cadrul instanței de apel. Mențiunea despre oportunitatea aplicării art. 79 Cod penal în privința inculpatei, a fost invocată de către apărătorul inculpatei, abia la etapa audierii replicilor de către instanța de apel (f.d. 155). Astfel, deoarece invocarea, aplicării unei pedepse mai blînde decît cea prevăzută de lege, a fost făcută, după încheierea dezbaterilor asupra judecării apelului, Colegiul consideră, că instanța de apel întemeiat, nu s-a expus asupra acestei chestiuni, nefiind obiectul judecării apelului.

La argumentul dat, elocvent este și faptul că, solicitarea de aplicare în privința inculpatei a art. 79 Cod penal, cu stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, este neîntemeiată, deoarece pentru infracțiuni deosebit de grave în privința persoanelor adulte pedeapsa nu poate fi coborîta mai jos de 2/3 din minimul pedepsei prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia se condamnă persoana, fapt stipulat de alin. (3) art. 79 Cod penal

Așa dar, argumentul recurentului privind aplicarea în privința inculpatei a prevederilor art. 79 Cod penal, Colegiul consideră, că este invocat abia la etapa recursului ordinar și este nefondat, deoarece potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile pentru recurs, pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Instanța de recurs constată, că pedeapsa individualizată, răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatei, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatei, cît și a altor persoane.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărîrii atacate sub aspectele invocate, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat împotriva sentinței Judecătorei Ialoveni din 24 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 noiembrie 2013, de către avocatul Rudenco Eduard, în numele inculpatei **Chiriac Ana Feodor**, în cauza penală în privința acesteia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 09 aprilie 2014.

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti